

EL "SENYOR" METGE

Com la immensa majoria de persones que l'hem vingut a acompanyar en el seu últim viatge, jo tampoc he cabut a l'església. Està de gom a gom ! Però tan se val, puc fer des d'aquí el mateix que hi faria a dins , si no és perquè des de fora no es veu el fèretre...

He vist passa la Roser, se la veu molt afectada. Es clar, ha perdut un gran company !

Els nens d'avui troben els seus herois en els jocs de vídeo o a la televisió. Nosaltres, durant molts anys n'hem tingut un d'heroi al poble, el nostre metge. Un veritable metge "de poble". D'aquells que ja no en queden. Un senyor metge! "Senyor" perquè la gent de la vall l'ha tingut sempre com un personatge distinguit, com ara el capellà o el notari o encara l'alcalde; i "senyor", perquè, amb tota la seva senzillesa, era tot un senyor!!!

A l'escola anàvem junts. Encara que semblava un nen com els altres, no era del tot ordinari. Mentre nosaltres teníem el cap ple d'ocells, ell defensava principis humans i llegia llibres de la biblioteca que nosaltres ni hauríem sabut on busca-los; no li agradava fer trapelleries i defençava sempre als més dèbils, als desemparats . No crec que mai hagués suspès una assignatura. Era un bon alumne. I no obstant, no era un nen avorrit, era bromista i jovial. Un company simpàtic i molt agradable. Goso imaginar que quan , de petit, li preguntaven "qué vols ser quan siguis gran?", el dilema no es devia ni presentar. Perquè aquesta professió, i exercida com ho ha fet en Carles, només pot ser fruit de la vocació.

A casa nostra , ha tingut cura de la salut de cinc generacions. Quan ell va sortir de la facultat, jo encara tenia els avis. Van ser els primers a demanar els seus serveis un cop va decidir d'instal.lar-se al poble. I amb ells, van seguir els pares, i jo quan vaig marxar de casa per fer la meva vida. I els meus fills també el van escollir; i fins i tot ha conegut els meus néts. Tot i que els ha vist només al seu consultori. La seva filla ja no el deixava conduir, ja començava a ser gran , com jo mateixa. Deia que ja ho havia fet prou d'agafar el cotxe en qualsevol moment del dia o de la nit. Una mica de prudència no hi era de més.

Una família francesa que va venir a instal.lar-se al poble, li deien "monsieur diagnostic". Mai havien conegut , deien, un metge amb un diagnòstic tan precís, tan encertat. Amb quatre preguntes, una palpació rigurosa i l'observació detallada del pacient, ja en tenia prou. Enviava els malalts a fer-se fer proves per corroborar la seva conclusió. Sempre dins del límit de lo raonable; quan calia feia marxar els pacients de cap i de cul, sense donar-los-hi temps ni de d'agafar el raspall de dents i un llibre.

Tots els matins i totes les tardes atenia al consultori. Cap al tard anava a visitar els malalts que no es podien desplaçar. I tot sovint, deixava el plat a taula per alguna urgència.

Coneixia el cos humà com el planell de la seva mà. Enumerava artèries, venes, canals, conductes i tota mena d'òrgans, per amagats que es trobessin. Les malalties, diguem-ne més comuns o habituals, no tenien cap misteri per ell. Com ara la varicel·la, el xarampió, les galteres, els refredats, els restrenyiments o fins i tot les anèmies, les pneumònies, l'artrosi, les otitis i les al·lèrgies, de tan mal curar. Vage, això era la rutina.

Al llarg de la seva carrera s'ha hagut d'afrontar, però, a afeccions de pronòstic molt més reservat. A tot tipus de càncers, majoritàriament de mama, pulmó, pròstata o de pell. Sort que tenia la competència i la capacitat per descelar malalties immunològiques, o per detectar « síndromes » dels que només de sentir-ne el nom et sembla que n'has de morir : síndrome d'Asperger, o meiodisplàsic o de Kawasaki o el de la fallada medul·lar, ... Tots ells encaminats cap als especialistes pertinents i seguits després per ell des de ben aprop.

Podeu imaginar que pràcticament tots els nens del poble han vingut al món gràcies a la seva destresa i el seu coneixement d'obstetrícia. No deixava mai sola una dona que anava de part ; des de la primera contracció fins al primer plor del bebè ell estava present, sense consultar una sola vegada el seu rellotge. Les cesàries tampoc tenien secret pel nostre doctor. A mi mateixa me'n va haver de fer una pel nostre segon fill. Poques van ser les parteres que va enviar a l'hospital ;'havia de considerar un part de molt alt risc.

Fins i tot havia practicat més d'una traqueostomia. Recordo que la primera va fer el tomb del poble. « el senyor metge havia fet un forat al coll del jove Bernat, perquè s'ofegava, i després li havia fet passar un tub ». Verge, quina proesa ! Reconec que jo vaig ser la primera en pensar-ho.

S'havia guanyat una legítima reputació ! I per incrementar el seu bon nom, era intuïtiu, abnegat, simpàtic, encoratjador i amb una disponibilitat sense igual. Com ho feia per ser tan avinent i alhora tan estimat i respectat ? Ningú gosava passar el llindar de la insolència.

Fa d'això molts anys, una fresqueta tarda d'octubre, el van fer cridar per que anès a les afores del poble on una noia, familiar d'algú del poble, havia fet una tombaleta de cavall. La cavallera estava recolzada en un arbre, duia un trep al cap i es queixava del braç. Mentre va fer com aquell qui observa, va posar el planell de la mà al davant de la seva espatlla i d'un moviment sec i precís le li va posar a lloc. La va convidar a acompanya'l al consultori per poder-li fer els punts que necessitava la seva ferida. Qué va passar en aquell curt trajecte i en aquell « diane » tan vellet ? ho ignorem ; però

d'aquesta feta en Carles i l'Eugènia es van casar uns mesos més tard. Van anar a viure sols, fins llavors ell vivia amb els seus pares. Sempre carregats de pollastres, conills, ous, tartes, verdures,... Les coses potser haurien de canviar, el senyor metge tenia la seva pròpia llar. Un parell d'anys més tard va nèixer la Paula, una nineta ! Però quina dona podia suportar aquest ritme de vida ? Mai vacances, mai un cap,de setmana sense haver de córrer d'una punta a l'altra de poble. Escasses vegades feien la nit sense que aquell *malait* telèfon no els despertès. Quan en Carles volia donar el bany a la nena, algú o altre venia a trucar a la porta. Una vida de família ben agitada.... Es veia venir, l'Eugènia se'n va cansar. Primer es va endur la petita, però malhauradament, també aquesta situació la molestava. En Carles, doncs, va tornar a viure amb els pares, que li van criar la nena. I ell, més que mai arreplegava temps de tot arreu per poder passar bones estones amb ells.

Quan els pares van morir, va continuar vivint a la mateixa casa, amb la Paula, que ja era tota una doneta. Mai més es va tornar a casar, però freqüentava la Roser, autora de llibres per nens, una dona independent, oberta, tolerant i molt intel·ligent ; tampoc mai van arribar a viure junts, tot i que ben sovint el metge del poble , al matí, sortia de casa de l'escriptora per anar cap al seu consultori. Una vida que els convenia a tots dos, vage, a tots tres !

Ara llegeix un poema el nét d'en Carles. Se l'estimava tant al seu avi ! Ell diu que també serà metge ! Tots els discursos han sigut molt emotius. Molta gent ha volgut homenatjar el senyor metge !

En Carles, ara fa una eternitat, un matí de primavera també va sortir de casa nostra per anar al seu consultori. Però abans que es fes de dia ! Els meus pares havien anat a un casament. Jo m'havia quedat sola a casa. Tard al vespre , en Carles va passar per deixar uns resultats d'anlítica de la mare. El vaig fer entrar i d'una cosa vam anar a l'altra , fins que ens vam despertar l'un al costat de l'altre.... Però quina ens en va passar ? Ell ja sortia amb l'Eugènia i jo em casava al cap de dues setmanes !!

Aquest va ser el nostre secret, mai, però mai ningú en va saber res ! I encara ara !I de tota evidència, nosaltres mai més vam fer referència a aquest episodi de les nostres vides.

Una de les vegades que vaig anar a la seva consulta, el Carles amb el seu estetoscopi va tustar les seves ulleres, que li van plegar l'orella i es van quedar mig penjades. Darrera l'orella tenia una taca marronosa d'una forma un mica geomètrica. El nostre fill gran, l'Ovidi, té la mateixa taca, en el mateix lloc i del mateix color ! Aquest, però, romandrà per sempre el meu secret ! Durant moltes dècades vaig pregar a Déu que els camins i els sentiments de la Paula i l'Ovidi no es creuessin mai ...

S'ha acabat la cerimònia. Ha sigut hermosa, com es mereixia !

Sempre recordarem el nostre entranyable senyor metge. I mai oblidarem la persona, el veí del poble i l'amic.